

Захарното бастунче

Адриана Крумова

бакалавър, IV курс Българска филология,

Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“

Ники беше с рижава коса. И естествено, по традиция, си имаше и лунички. Много симпатични лунички всъщност. Така добре му стояха, разположени под зелените му блестящи очи. Сигурно ще се запитате защо пък блестящи? Как може очите да са блестящи? Ще кажете, че блестят диамантите или светлинките по коледната елха, и ще бъдете прави. Но само донякъде. От мен да знаете, че щастливите очички също блестят, особено на децата. Дължината на вълната на блестящите на щастieto при децата е съвсем различна от тази при възрастните. Баба ми казваше (това му повтаряше и бабата на Ники), че това е заради феите- те всяка вечер, докато децата спят, идват и с цветче от някакво много рядко растение, което расте само в Небивалата земя (където живее Питър Пан), търкат очичките на децата. Вълшебният цветен пращец полепва по тях и те започват така силно да блестят, че се говорело, че едно момиче веднъж заслепило даже слънцето! Представяте ли си? Колко много щастие е това?! Пращецът се активирал от количеството щастие, което детето изпитва. Затова и ни повтаряха колко важно е да не се сърдим, да не тропаме с крак или да се цупим.

Но да се върнем на Ники и неговите блестящи очички. Да, те искряха като звездички вечер, а денем проблясваха като смарагди (за тези, които не знаят, смарагдите са скъпоценни камъни със зелен цвят, много красиви при това. Бабата на Ники имаше един- подарък от някакъв войник, на когото навремето помогнала, като го приютила и спасила. Добра жена беше бабата на Ники). И той си носеше това щастие и колко много само му отиваше то. Истината е, обаче, че щастieto на Ники не се

дължеше на ново колело или нова играчка всяка седмица, нито пък на препълнени с лакомства лавици на шкафовете. Не! Ники нямаше нищо от това! Да, понякога гледаше как на другите деца им се вееха косите от бързата скорост, с която караха новите си колелета, или как сладко си похапват някакви лакомства. Да, понякога, само за момент, смарагдите загубваха част от блясъка си и вълната на блестене леко се скъсяваше, но това беше временно. За не повече от две-три минутки. Не повече! Защото преди всичко Ники беше щастлив. Беше щастлив, макар и предимно лежащ на леглото. Лежеше, защото всички казваха, че е болен. Сърцето му се изморяваше. Разболял се, когато бил на две години. Дотогава съвсем добре си бил. Здрав, силен. Не помня името на тази болест. Как може дете на осем години да помни такива сложни лекарски имена на болестите. Е, сега съм вече малко по-голяма, но тогава бях само на осем. Точно на толкова, на колкото беше и Ники. Живеех в съседната къща. Не е нужно да ви казвам името си, наричайте ме само „най-добрата приятелка на Ники“. Бабите ни бяха приятелки, помагаха си. Всъщност ние с Ники имахме много общо- родени бяхме в една и съща година, в един и същи месец, проходили сме горе-долу заедно. Само дете той не ходи на градина, защото се разболя. Но пък аз всяка вечер стоях при него и му разказвах какво ново съм научила (така Ники знаеше всички песни, приказки, букви, цифри, можеше да смята и да чете, знаеше гатанки и игри- само дете не можеше да ги изиграе), знаеше всичко, което се случва в градината и след това в училището, познаваше приятелите ми (от всичко, което му разказвах). Аз обаче го уверявах, че той ми е най-добрият приятел. Държах да е сигурен и спокоен за това! И се опитвах винаги, когато мога, да му го докажа. Когато тръгвах за градина, а по-късно за училище, минавах пред прозореца му и му махах- той всяка сутрин ме чакаше. Още сънен, току-що събуден. Винаги се чудех как успява всеки ден да се събуди по точното време, когато аз ще изляза, а той ми казваше, че е защото имало някаква специална връзка между нас. Бил чул, че се наричала „телепатотична“ или нещо подобно (не беше сигурен

много за името, защото все пак е толкова сложна дума, каквото е и името на болестта му). Но не името на връзката беше важно в случая, а тя самата и това, което се случваше с нас. Зима, лято, есен и пролет - всеки ден си махахме по почти едно и също време на деня.

Помня една зима, около Коледа, Ники бе станал от леглото и ме чакаше на прозореца. (Рядко успяваше да става да се разхожда, защото нямаше сили, но сутрешният ни ритуал си беше сякаш въведен със закон). Беше нарисувал на запотеното стъкло една елха със звезда на върха, а до нея едно захарно бастунче (да си призная, повече приличаше на изкривена кука и ако той не ми беше казал после, че е захарно бастунче, вероятно щях да го приема за кука за ловене на коледни духчета например). Каза, че отдавна си мечтае някой ден да получи такава. Странно... бяхме приятели от ця-я-я-я-ла вечност, а не знаех за тази негова мечта. Мислеше си какъв ли е вкусът му, дали е прекалено сладко, но после стигаше до извода, че прекаленото сладко разваля зъбите, а е много важно да имаш здрави зъби и хубава усмивка. В това отношение той бе старателен - всяка сутрин и вечер си миеше зъбите (да си призная, аз понякога пропусках, особено, когато съм се увлякла в играта и ми се е доспало прекалено, но Ники - никога! И макар да нямаше особено сили, той винаги успяваше да отиде до банята и да се погрижи за зъбките си.) И така, Ники си мечтаеше за такава захарно бастунче, но според мен сам се убеждаваше, че не е хубаво и е опасно, защото знаеше, че няма от къде да получи такава. А защо да страдаш за нещо, което не можеш да имаш? Ники се грижеше освен за зъбите си и за дължината на вълната на щастиято си. Внимаваше колко надалеч свети тя и не позволяваше нещо да скъси блясъка ѝ за повече от 2-3 минутки. Това според него бе безопасното време, за което няма опасност да скъсиш вълната си толкова, че да е непоправимо да я върнеш такава, каквато е била. Сигурно е бил прав. Ники беше прав за много неща. Също като бабите ни. И Ники беше добър, пак също като тях. Казват, че бабата в живота

на детето има особено значение. Дори, че е преоблечен ангел, който Дядо Боже ти праща, за да те закриля и да се грижи за теб- дали си нахранен, дали си достатъчно облечен, да ти пече масленки и канелени бисквитки по Коледа, да ти плете вълнени чорапки, шалчета и ръкавички, да ти чете и разказва приказки, да ти пее най-хубавите песни, да се усмихва на невинните ти бели и да те крие пред родителите ти за по-сериозните. В това отношение ние с Ники бяхме любимци на Дядо Боже- беше ни пратил сигурно своите любими ангели- най-грижовните, най- милите. Те ни учеха всяка вечер да благодарим на Дядо Боже за всичко, което имаме- дом, приятели, храна, семейство. Долепахме двете си изпънати длани една до друга и така благодаряхме. Понякога дори сутрин, когато тръгвах и с Ники си махахме пред прозореца, правехме този жест един към друг- това в превод означаваше: *„Благодаря ти, че имаш време за мен. Благодаря ти, че си до мен.“* То стана като наш таен знак за *„обичам те“*. Като символ на телепатотичната връзка, която имахме (или както там ѝ е името). И всеки път, когато някой за момент се натъжеше и вълната леко се скъсеше, другият на момента правеше тайния знак. Как обичах само Ники!

И затова в онзи декемврийски ден (може би около десетина дни преди Коледа) реших: ще сбъдна желанието на Ники- ще му подаря захарно бастунче, па макар и с целия риск за здравите му зъби! Дотук всичко добре, но намирането на захарно бастунче не беше такава лесна работа. На първо място, защото селцето, в което живеехме с Ники, бе мъничко, стусено навътре в планината. Имахме едно магазинче, в което обаче такива вълшебни и чудни лакомства нямаше. Казват, че преди няколко години един Ванко е имал такава. То му било донесено от някакъв негов далечен чичо, който идвал по наследствени дела от голям град. Още се говори за това бастунче като за някакво коледно чудо, което се е случило за цялото селце. И на мен ми трябваше такава чудо, за да го подаря на моя Ники. От друга страна колко ли би струвало такава бастунче? Необходимо е да

спестя пари, но колко? И как да спестя за толкова малко време? Все пак коледното чудо трябва да се случи на Коледа, нали така? Иначе няма да е коледно, ами великденско например. А имах само десет дни! Реших да не губя време да се отчайвам, което би скъсило и дължината на вълната на щастието ми и Ники веднага би забелязал това.

И така, направих прецизен план: ще спестявам от джобните, ще помоля баба и родителите си да ми дадат по-рано паричния подарък за Коледа (помолих ги да не е играчка или книга, защото спестявам за мечтата на най-добрия си приятел) и те с готовност се съгласиха. Е, да, налагаше се да обясня подробно защо толкова настоявам, но пък всички обещаха да запазят тайната ми. Баба с насълзени очи каза:

- *Толкова добра приятелка си ти! Гордея се с теб, момичето ми!*

Ако знаете само какво щастие ме обзе при тези бабини думи! Сякаш те бяха най-голямата награда за мен! Моят предрешен ангел-пазител, любимецът на Дядо Боже, да е горд с мен-обикновеното малко момиче! Помня, че поне два дни след това сякаш не стъпвах от гордост по земята!

И така започнах да събирам паричките в една мъничка дървена кутийка, на която сложих собственоръчно, не особено красиво изписан надпис: „*За най-добрия ми приятел*“. Всеки път, като поглеждах към кутийката, се усмихвах и усещах как очите ми заблестяват и ги виждат сигурно дори в съседното село. Проблемът беше, че не знаех точно колко парички ми трябва и как ще намеря такова бастунче. Всяка вечер броях монетите по поне десет пъти!

Един ден, три дни преди Коледа и точно два дни преди коледната ваканция, в училище дойде една жена от града. Казаха, че била от Министерството и я изпратили тук за някаква проверка- какво било нивото на учениците и дали изоставали с материала или „само с новините и с модата“ (последните бяха

думи на баба- смееше се, защото в нашето селце нещата винаги се случваха със закъснение). Красива беше тази госпожа- висока, с къдрави, подредени коси, с бели зъби и бяло палто. Толкова меко и нежно изглеждаше то. Сякаш оставяше светла диря след себе си. Спря се до мен в коридора и ме поздрави. Усмихна ми се широко и сякаш цялото училище грейна, не- цялото село! „*Колко хубаво нещо е усмивката!*“ - помислих си- „*Как всичко става различно, когато тя се появи!*“

- *Здравей- с нежен глас ме поздрави тя- не ти ли тежи раницата?*
- *Добър ден! Тежи ми, но трябва да нося всички учебници. Как ще науча всичко иначе?* – отговорих ѝ притеснено аз.
- *Разбирам, права си – съгласи се с мен тя- а кой ти е любимият предмет? Всъщност кой клас си?* – замисли се жената.
- *Втори клас съм и най обичам четенето и писането- гордо отговорих аз.*
- *А защо не математиката?*
- *Защото, ако можеш да четеш, можеш да отидеш навсякъде!* – с усмивка отвърнах аз- *Баба ме научи да чета, когато бях на пет години. Така мога да се пренасям в различни светове, да яздя дракони, да съм принцеса или фея, да изкачвам планини или да летя, редом с Питър Пан. Всичко е възможно, когато можеш да четеш.*
- *А писането? Защо обичаш него?*
- *Защото, когато пишеш, можеш да създаваш собствени светове и никой не може да ти каже как да живееш в тях! Можеш да пиеш нектар от цветето, което феите търкат нощем на очичките на децата, или да летиш на гърба на кучето си, а защо пък да не си играеш с хобота на зебрата?!*
- *Но зебрите нямат хобот!* – засмя се жената.

- *Виждате ли? Ето за това Ви говоря! В моя свят всичко е възможно, щом сама си го измислям!* – с широка усмивка отговорих аз.
- *Права си, съгласна съм с теб* – засмя се красивата дама – *но не каза нищо за математиката. Нея обичаш ли я?*
- *Да, математиката е необходима, защото с нея мога да преброя колко монети съм събрала, за да сбъдна мечтата на приятеля си!* – развълнувано отговорих.
- *Каква мечта? На кой приятел? Някой твой съученик ли?* – полюбопитства жената от Министерството.

Тогава аз с готовност ѝ разказах за Ники, за болестта му, чието име не мога да произнеса, за бабите ни, за ангелите, за това, че сме любимци на Дядо Боже, за дължината на вълната на блестенето, за вълшебния прашец, за ритуала ни всяка сутрин, за захарното бастунче, за здравите зъби на Ники, за дървената кутийка с грозния надпис. Тя с умиление ме гледаше и хем се усмихваше, хем ѝ бе тъжно. Странно нещо са възрастните – как могат да се усмихват и тъгуват едновременно? Защо просто не могат да изберат едно от двете? Уж са големи, а да не могат!

Попитах я знае ли къде се продават захарни бастунчета и колко струват (все пак трябваше да знам колко още трябва да спестявам, нали, а тя идваше от големия град и сигурно знаеше.) Тя ме погали по главата и някак майчински ми се усмихна (нали знаете как се усмихват майките? Като ангели, като че цяла струя вълшебство се лее от устните и очите им! Сякаш стават като гигантски слънца и те прегръщат с лъчите си!) Мислех си, че само мама може да се усмихва така...

- *А не искаш ли и ти захарно бастунче?*- попита ме тя.
- *Не, аз искам само за Ники. От една страна, че нямам парички за две, а от друга- това е неговата мечта, моята е да му я сбъдна!*- свивайки рамена, смутено отвърнах аз.
- *Добра приятелка си ти, дано има повече такива приятели като теб!*– уверено ми каза дамата – *Хайде*

утре да се видим тук, носи си и дървената кутийка, за да ми я покажеш.

И така аз се прибрах след срещата си с красивата жена от Министерството. Разказах на Ники всичко, без да споменавам частта от разговора за бастунчето, разбира се. Та нали така щях да се издам! Същата нощ не можех да спя! Оставаше ден до коледната ваканция и два до Коледа, а аз нямах идея откъде ще купя бастунче и как ще стигна изобщо до мястото, където се продават. Мислех си за срещата с госпожата, за разговора ни, вълнувах се за това, че тя прояви интерес към грозно надписаната дървена кутийка и че очевидно ѝ бе приятно да говори с мен, щом пожела да се срещнем отново.

На следващата сутрин първото, което направих, бе да сложа кутийката, прилежно завита в един шал, в раницата, след това си измих зъбите (както ми повтаряха постоянно да правя баба и Ники), за да се явя с най-блестящата си усмивка пред красивата госпожа, избрах най-хубавите си дрехи, сплетох си сама косата (е, един кичур упорито все падаше отстрани, но се надявах, че тя няма да забележи), облякох палтото си, сложих раницата на гърба и за малко от бързане и вълнение да забравя шапката си. Махнах на Ники и отидох на училище. През целия ден само чаках часовете да приключат и да стане време за срещата ни. Да си призная, дори не можех да задържа вниманието си върху това, което преподаваше госпожата. Когато звънецът удари, аз се затичах нетърпеливо към коридора, до същото място, на което вчера се бяхме срещнали с дамата. Тя вече ме очакваше там. Усмихваше се все така широко и топло.

- *Как си днес, какво ново научи?*- закачливо ме попита тя-
Знаеш ли как се рисува риба с криле?
- *Риба с криле ли? Не, но мога да опитам! За нещастие днес дори не помня за какво говори госпожата!*- импулсивно отговорих аз, но после се изплаших, че така ще разваля оценката, която жената от Министерството трябва да даде на нашето училище. Как ще даде висока

оценка, щом учениците дори си признават, че не внимават в час? - *Всъщност аз.... ъъъ... искам да кажа,... че не че не съм внимавала и не че изоставам с материала, амиии..ъъъ... аз...вълнувах се за срещата ни и... –* накъсано и притеснено говорех аз.

- *Няма проблем! – мило отвърна тя- Виждам, че си много умно и определено неизоставащо момиче! Твоята учителка се справя чудесно! По-добре дори от някои в по-големите училища! Виждаш ли, не размерът на града или на училището е важен, а този на мисълта, на желанието, на усилията. Няма значение, че живееш в малко селце и никога не си виждала захарно бастунче, а че то ти дава сила да се борим, за да промениш нещата. А най-ценното е, че го правиш за своя приятел, не за самата себе си! Не размерът на града е важен, а на сърцето! На това колко доброта може да се побере в него. И знаеш ли- за първи път виждам нечи очи да блестят толкова надалеч! – с топлина ми говореше тя.*
- *Да, ние не изоставаме- уверено и бързо отвърнах аз- нито с материала, нито с новините, нито с модата! Е, може би само с модата мъничко. – свих рамена аз- Но празниците и щастието идват при нас по същото време, по което и при вас в големите градове! Коледа и Великден винаги са навреме, Нова година - също, неделите са си в неделя, а понеделниците никога не чакат да си си починал от училище (както и при вас). Щастието не закъснява- идва точно, когато го изпитаиш- не се налага да чакаш прекалено за него! И да- очите ни заблестяват също навреме! А да знаете само как блестят очите на Ники, какви прекрасни лунички има и рижа коса! Знаете ли откъде има тези лунички? Баба му казва, че когато се е раждал, една падаща звезда се е разбила върху нослето му. Тя се пръснала като звезден прах и полепнала по цялото му лице. Казва също, че докато спял най-дълбокия си сън, луничките му започвали*

силно да светят, също като звездички, и да осветяват цялата стая. Колко пъти съм се опитвала да стоя до късно, да го чакам да заспи наистина дълбоко, за да мога да видя светлината през прозореца. Никога не успявам-винаги очите ми натежават прекалено и се предават. Все пак трябва и феите да дойдат, за да ги натъркат с пращеца. – развълнувано говорех аз.

- *Сигурна съм, че е много специален твоят приятел Ники, също като теб самата. А що се отнася до изоставането с модата- никога не излиза от мода това да си добър!- усмихна ми се мило тя.- А сега ми покажи дървената кутийка!*

Извадих я от раницата си и развих шала, с който беше завита. Държах я с две ръце и много внимателно я подадох на госпожата. Страх ме беше да не я изпусна и тя да се счупи- държах мечтата на Ники в ръцете си, а трябва да сме много внимателни и грижовни към чуждите мечти и сърца!

- *Прекрасна е тази кутийка! И е пълна с толкова много обич!-* каза жената от Министерството.
- *Обич ли? –* неразбиращо отвърнах аз- *Ама в нея има само няколко монети.*
- *Напротив! Не монетите правят кутийката толкова ценна, а това, което ти си сложила вътре, заедно с тях-твоята приятелска обич! Загрижеността и приятелството си- те преливат от кутийката и капакът дори не може хубаво да се затвори!*

Не мисля, че тогава успях да разбера точно какво искаше да каже дамата, но учтиво се усмигнах.

- *А искаш ли да видиш, че доброто се вижда и възнаграждава? –* попита ме тя.
- *Ами... да! –* неуверено отвърнах.

Тогава жената с мекото бяло палто извади от джобчето си едно захарно бастунче. Да, видях го с очите си – в бяло и

червено, прекрасно, лъскаво бастунче от захар! Подаде го внимателно към мен и каза:

- *Вземи и сбъдни мечтата на приятеля си!*
- *Но аз...Вие как.. от къде... колко струва... вземете всичките монети от кутийката ми, ако не стигнат, ей сега ще поискам от баба още, сигурно ще има... – объркано и развълнувано говорех аз.*
- *Не, не! Не искам монетите от кутийката ти - нежно шептеше жената- а обичта, която побира тя. Тя е най-ценното. Монетите нямат стойност там, където приятелството е в захарното бастунче! Само ще те помоля да ми подариш дървената кутийка с не дотам красивия надпис.*
- *Но тя е с очукани краища и грозен надпис. – недоумявах аз.*
- *Грешии! Това е най-красивата кутийка на света, защото няма нищо по-красиво от доброто сърце! Тя ще ми е мил спомен от доброто сърце на малкото момиче от неизоставащото село. – погали ме по косата тя, оправяйки падналия страничен кичур.- А сега върви, коледното чудо на Ники чака да го сбъднеш!*

Дамата топло ме целуна, а очите ѝ бяха пълни с блясък- не съм сигурна дали от щастие, или от сълзите. Както казах вече- странно нещо са възрастните!

Затичах се към своя дом и здраво стисках бастунчето в ръката, защото ме беше страх да не го загубя по пътя. Мислех си за дължината на вълната на блестене на очите на Ники, когато го види. Сигурно ще заслепи слънцето, както онова момиче, за което все ни разказваха. Толкова здраво бях стискала бастунчето, че когато се прибрах, видях, че вътре в опаковката съм го счупила на две. Разплаках се. „Как може да съм била толкова невнимателна“ повтарях си аз. „Как ще дам на Ники счупена мечта?!“ Но после се

успокоих, че все пак си е захарно бастунче и надали Ники ще ми се разсърди, когато го види, макар и в този вид.

На следващия ден беше Бъдни вечер- денят, в който щях да подаря бастунчето на Ники. Обмислях как точно да се случи това- дали аз да му го дам лично, дали да му го оставя под елхата, или на леглото. Последните дни Ники не се чувстваше добре, казаха, че състоянието му се е влошило, че сърцето му съвсем се е изморило. Затова предположих, че е по-добре да не го измъчвам да става до елхата, а да му го дам в ръцете. После, обаче, си казаха, че какво коледно чудо ще е това, ако не се намира под елхата. И реших да оставя бастунчето там. През деня стоях при Ники, смяхме се (както обикновено), разказвахме си измислени истории (пак както обикновено), приготвих му следобедна закуска, рисувахме риби с криле и зебри с хоботи. Беше прекрасен ден. Говорихме си колко сме щастливи, че имаме един друг, и колко много ни обича Дядо Боже, щом ни е дал толкова много!

Вечерта се прибрах, защото традицията беше всеки да е със семейството си на този празник. Седнахме да вечеряме (както и семейството на Ники у тях- пренесли го до масата), казахме си молитвата и благодарихме на Дядо Боже. Аз нямах търпение да стане много късно, за да отида до Ники (бях се разбрала с баба му) и да сложа под елхата коледното му чудо, което той на сутринта да открие!

Когато стана достатъчно късно и явно Ники вече беше заспал, баба му дойде и ме взе. Влязох в стаята, в която се събираше семейството (елхата беше там) и коленичих пред елхата. Притиснах бастунчето до сърцето си и започнах да мисля само за Ники и за това как искам вълната му на блестене да заслепи слънцето! Мислех си колко много го обичам и не спирах да благодаря на Дядо Боже за него! После поставих бастунчето и една мъничка бележка върху него:

„Най-добри приятели завинаги!“

Мислех си, че това казва всичко, което имам да му кажа- че то побира обичта ми, игрите ни, махането всяка сутрин, благодарността ни! То е обещание!

Прибрах се у дома, но не можех да заспя. Въртях се в леглото, мислех само за Ники. Сигурно бяха минали четири-пет часа, а може и повече (времето за децата сякаш тече някак различно и на мен ми се стори като цяла вечност). Реших, че не мога да издържа и просто трябва веднага да отида в дома на Ники. Нищо, че беше още тъмно! Облякох си палтото върху пижамата, обух си ботушите и поех към дома му. Влязох тихо, за да не събудя никого. (Знаех къде стои ключа, защото аз си бях почти от семейството му.) Първо погледнах към елхата и видях, че бастунчето не е там, където го оставих. „Значи го е намерил“ си помислих и нетърпеливо се отправих към стаята му. Ники лежеше в леглото си. Спеше. Но имаше нещо особено този път. Не знам защо и как, дали от тази телетопопична връзка между нас, но знаех, че този път има нещо друго. Приближих се до него и видях как стиска бастунчето в двете си ръце, допрял длани една до друга (като нашия таен знак, който означава „Благодаря“ и „Обичам те“), но само половината от него. „Дали го е изял?“- помислих си аз. Но тогава видях на възглавницата, до главата му, другата половина от бастунчето, а отгоре на откъснато парче от края на вестник написано:

„Завинаги!“

Реших да го събудя и целуна. Наведох се, но той беше студен. Странно студен. Разтресох тялото му, но той не се събуждаше. Аз вече знаех какво означава това- сърцето му се е изморило и Ники ще стане звезда (баба ми разказваше, че когато сърцата на хората се изморят, те стават звездички горе на небето и че винаги са с нас и ни гледат). В този миг

през мънички процепи на очите му започна силно да блести-
дължината на вълната на щастието му беше още тук! *Но как
беше възможно това? Нима може да блестиш, дори и с
изморено сърце? Нима може да си щастлив, щом сърцето
ти е спряло да бие?* А луничките му...!!! Само ако знаете
луничките му! Станаха като малки блестящи звездички, като
звезден пращец, който покри цялото му лице! Това, заради
което се опитвах да не спя толкова пъти, се случваше пред
очите ми! Толкова беше красиво! Луничките усилваха
блясъка си и осветиха тавана, после дърветата отвъд
прозореца, после нашата къща и стигнаха чак до небето!
Събраха се в една точка горе на небето и изведнъж там се
появи нова звезда! Да, аз видях как Ники стана звезда!
Мислех си колко много ме обича, щом сподели този важен
момент именно с мен! Плачех и се усмихвах едновременно!
Точно като възрастните! Тогава разбрах какво е това
чувство и как просто не можеш да избереш едно от двете.

Мисля, че точно тогава пораснах- някъде между
мечтата за захарното бастунче и новата звезда в небето...